

[Handelsministeren.]

være forberedt paa mindre gode Resultater af Undersøgelsen, idet det var vanskeligt at opstille Definitioner paa „Personer uden Beskæftigelse“ i et Mandtalsskema.

Først og fremmest maatte man dele Personerne uden Beskæftigelse, i saadanne, som var arbejdssøgende, og saadanne, som ikke var arbejdssøgende, f. Eks. syge og Rekonvalescenter; og dernæst vilde der sikkert opstaa betydelige Vanskeligheder med Hensyn til de midlertidigt beskæftigede, ganske særlig paa Landet, hvor arbejdsløse Personer ofte opholder sig i Familien, samtidig med at de deltager i Arbejdet i Bedriften. Endvidere vilde der ogsaa for Kvindernes Vedkommende meget ofte være Tvivl om, om Personen er uden Beskæftigelse og i bekræftende Fald, om hun er arbejdssøgende. Man mener, at der kunde være det Tilfælde, at hun er arbejdssøgende, hvis Manden er arbejdsløs, men ellers ikke. Og ogsaa overfor Kontor- og Butikspersonale vil Spørgsmaalet ofte være tvivlsomt. Der vil kunne nævnes en Mængde saadanne Tilfælde, og det vil derfor være nødvendigt at optage saa mange Spørgsmaal paa Skemaet, at Besvarelserne alene af den Grund vil blive mangelfulde, idet faa og enkle Spørgsmaal er den første Betingelse for at faa et godt Resultat.

Departementet oplyser endvidere, at det af de fra industrielle Virksomheder modtagne Indberetninger til Produktionsstatistikken for 1927 bl. a. fremgaar, at det beskæftigede Antal Arbejdere fra Maaned til Maaned, sammenholdt med Tallene for arbejdsløse fra Arbejdsløshedsstatistikken, ikke synes at tyde paa, at Bortfaldet af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse fra Oktober 1927 har bevirket, at der i de sidste Maaneder af Aaret 1927 i væsentlig Grad er unddraget Arbejdsløshedsstatistikken Oplysninger om de arbejdsløse. Dette Svar er sendt til det erhvervspolitiske Udvalg til videre Behandling.

Endelig har adskillige ærede Medlemmer, bl. a. det ærede Medlem Hr. Stauning, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard o. fl., været inde paa Spørgsmaalet om de senere Tidens Bankbegivenheder; og der har ogsaa været lyst efter Bankloven. Jeg vil hertil gerne bemærke, at Forslag til Ændring af Bankloven paa Grundlag af det Forslag til Lov om Banker, som i 1926—27 blev vedtaget i Folketinget, i Fjor jo blev fremsat i Landstinget; men den Behandling, som fandt Sted, saavel i

selve Tinget som i Udvalget, synes ikke at aabne Udsigt for en Gennemførelse af Lovforslaget i den Form, hvori det var vedtaget i det høje Ting.

I Øjeblikket er Forslaget derfor, for at man om muligt kunde komme til et andet Grundlag, til Behandling i et af Handelsministeriet nedsat Udvalg, der bestaar af Repræsentanter for Bankerne og for Handelsstanden, for Haandværk og Industri, for de samvirkende Fagforbund, for Søfarten og Landbruget, og endelig for Ministeriet og for Bankinspektionen. Der har været holdt adskillige Møder nu i Sommer til Drøftelse af dette Forslag, og saa vidt mig bekendt vil disse Møder blive fortsat i Midten af denne Maaned. Det vil da afhænge af, naar dette Udvalg kan afgive Betænkning, og hvor stort et Arbejde der derefter skal foretages i Ministeriet, hvorvidt et eventuelt ændret Lovforslag kan blive forelagt Rigsdagen i denne Samling.

De Udtalelser, som er faldet om Banktilsynets Stilling, giver i øvrigt Anledning til at fremhæve, at Ansvaret for de Begivenheder, der er foregaaet indenfor Bankverdenen, ikke kan paalægges Banktilsynet, idet Banktilsynet ikke har og ej heller bør have nogen afgørende Indflydelse paa Bankernes Regnskaber og Status; hele Ansvaret for Rigtigheden og Forsvarligheden af en Banks Regnskab og Statusopgørelse hviler ifølge Aktieselskabslovens § 26 udelukkende paa Bankens Bestyrelse selv, og det bør selvfølgelig ogsaa blive dér.

Ifølge Banklovens § 16 kan Banktilsynet ikke gribe ind, før Banken har tabt foruden sin Reservecfond mere end Halvdelen af sin anmeldte Aktie- eller Andelskapital, det maa nøjes med at henstille til Banklederne at tage Regnskabet og den dertil knyttede Vurdering af Aktiver og Passiver op til fornyet Overvejelse. Der kan derfor heller ikke være Tale om, at Bankinspektøren kan komme for silde, han kan, som sagt, ikke gribe ind, han kan kun tilraade, medmindre Banklovens § 16 kan træde i Virksomhed.

I denne Forbindelse skal jeg gøre opmærksom paa, at Banktilsynet først traadte i Virksomhed i 1920, paa et Tidspunkt, hvor de Skader, der senere har bragt en Del af vore Banker til Standning, allerede var sket; naturligvis kan der ogsaa efter den Tid være indtraadt Forhold, som kan have medført uheldige Virkninger for de paagældende Banker, men